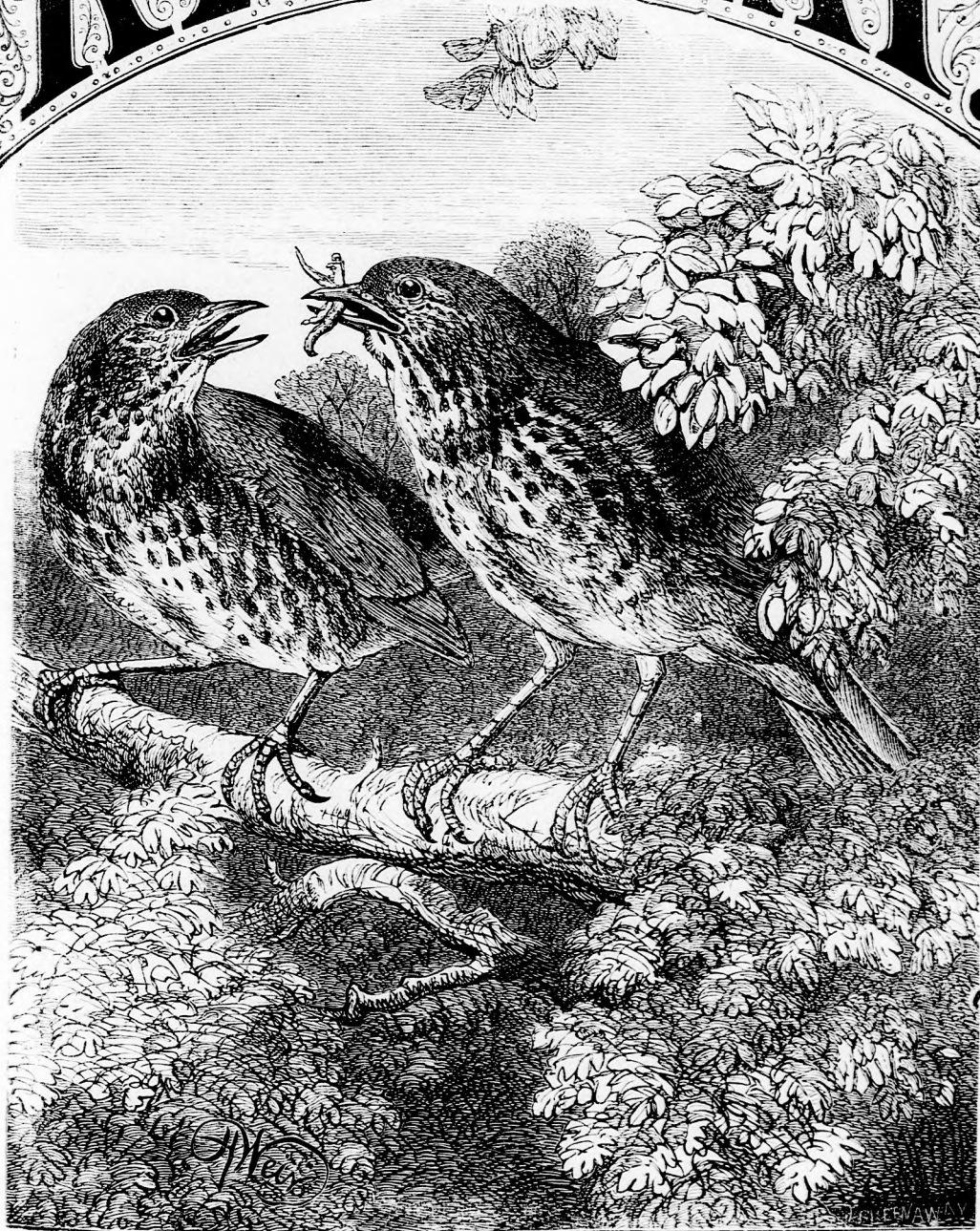

KISIRAD

A BETEG RIGÓ. (Lásd a 215. l.)

Handwritten notes and signatures at the bottom of the page.

MATYI ÉS PETI

vagy :

az élet egy korálszigeten.

(Folytatása.)

M IUTAN tűz már volt, kissé könnyebben lehetett megélni s azt nem bánta a kapitány, ha a legények halat, rákot s effélet annyit süttöttek s főztek maguknak, a mennyit csak fogni tudtak. Hárman-négyen tehát mindig azzal voltak elfoglalva, hogy rákásztak és halásztak a partokon s köztök volt természetesen Peti is, ki nagyon szeretett halászgatni. Egy napon a halászok nagyon izgatottan és haragosan tértek vissza s oly hirt mondtak, mely a többieket is mind nagy haragra lobbantotta. A főkormányos, ki, mint tudjuk, menekülés közben már közel a parthoz a vízbe fult, a legkedvesebb embere volt a legénységnek; a tenger kivetette holttestét a partra s ott Peti és társai megtalálták, — de milyen állapotban. Gyálázatosan meg volt esonkítva s még egyik ujja is, melyen értékes emlékgyűrűt viselt, le volt vágva!

Mindamellet, hogy a szerencsétlen kormányos holtteste rútol meg volt esonkítva, mégis rögtön megismerték ruházatáról. Elvitték tehát s félreeső helyen sirt ásván, illendően eltemették. A kapitány szép sir-

beszédet mondott; miután pedig mindennek vége lett, szigoru arcczal körülnézett, hosszan vizsgálta minden egyes matróz arcát és így szólt:

„És most meg kell tudnunk, ki volt az a gaz ficzkó, a ki ily ocsmány tettet elkövethetett? A rablás mindenkor bűn, a halottak megrablása és megcsonkítása még undokabb bűn; hát még ily körülmények között, minőkben mi most vagyunk, midőn egész ládákkal és csomagokkal dobott partra a tenger mindenféle drágaságokat, melyek a hajón voltak, de melyeknek semmi hasznát sem vehetjük és szívesen odaadnók egy harapás kenyérért! Ilyenkor megrabolni, megcsonkítani a volt bajtárs holttestét a leggyalázatosabb bűn. Végignézttem arczotokon fiuk; egyiké sem sápad, s azt hiszem, hogy a bűnös talán nincs köztetek, hanem azon semmirevalók közt, kik a Sör-szigetre mentek.“

A legények mindnyájan megesküdtek, hogy ők ártatlanok s engedélyt kértek, hogy a Sör-szigetre mehessenek s megbüntessék a bűnösöket. De a kapitány nem akart alkalmat adni verekedésre; a szomszéd szigeten tanyázókat mindig részegen látták kóborogni s a kapitány helyesen úgy gondolkozott, hogy ha ő erőszakosan megy közéjük, könnyen véres harc támadhatna. Ezért tehát így szólt:

„Nem! Senkinek sem szabad közületek a lázadókhöz menni. Majd átmegek én és még egy vagy két ember. Velem tart, Andor urfi?“

„Persze! Szívesen!“

„Én leszek a másik,“ szolt az orvos.

„Oh nem“ felelt a kapitány. „Hiszem, hogy ön bátor ember, de épen azért szükséges, hogy itt maradjon és őrizze a vizes hordókat. Majd csak Matyi jó még velem. Reá szükségem is lesz, mert ő találta meg a holttestet.“

Néhány percczel később a kapitány, Andor urfi és Matyi elindultak a Sör-sziget felé, míg a többiek kissé aggódva néztek utánok, féltvén őket a vad ficzkók bántalmazásától. Fegyvert nem vittek magukkal egyebet egy-egy jókora bunkós botnál, mert puskát a tenger nem vetett partra az ő szigetöknél. De a kapitánynak nem is volt szüksége fegyverre, ő egészen máskép akart föllépni és tudta, mit csinál. Tudta, hogy a lázadóknak nincs esónakuk és előbb-utóbb majd mégis visszatérnek és meghunyászkodnak. Ezért nem akart velök ellenséges módon bánni, hanem nyitva akarta tartani számukra az utat a megtérésre. Még azt is ráfogta a szomorú állapotukban is mindig tréfás Andor urfi, hogy „engem ucsese, ez a fősvény kapitány még örül, hogy az a tizenket legény eltávozott, mert így legalább ennyivel is kevesebben fogyasztják az élelmi szereket s nem kell rólok gondoskodnia.“ Akár hogy is volt azonban, most kedvező ürügyet talált a kapitány, hogy látogatást tegyen a lázadók szigetén és saját szemeivel lássa, hogy és miképen élnek ott az atyafiak.

Meglehetősen keserves volt az ut

odáig. Homokzátanyokon, sziklákon kellett átmászni, helyenként mélyen a vízbe is menni, míg végre a Sör-szigetre értek. A kapitány félig mulatott, félig megijedt a lázadók állapotán. A legtöbb közülök majdnem egészen meztelen volt, de mindegyiknek övében volt tőr vagy kés, oldalán pedig boros palaczk függött. Táboruk körülbelül husz hordóval volt körülvéve, mind tele sörrel és borral, melyet a tenger az ő nagy örömeire e szigeten vetett partra. Hanem a lázadók most már kis rendet mégis tartottak dorbézolásukban; azért lázadtak volt föl, hogy kedvök szerint ihassanak; de nem sokára belátták, hogy bizony így csakhamar kiürülnek a hordók és akkor aztán nemesak sok, de még kevés sem lesz. Mérsékeltebben idogáltak tehát s mikor a kapitány Andorral és Matyival közéjük lépett, egyikök sem volt egészen részeg. Jakab mester volt a lázadó csapat vezére és parancsnoka s ő lépett a látogatók elébe, még pedig az utóbbiak nem csekély meglepetésére kezében töltött puskával.

„Mit akar nálunk, kapitány ur? Ellenséges szándékkal jött?“ kérde Jakab mester.

„Ha ellenséges szándékom volna, nem harmadmagammal jönnék, hanem elhoznám összes legénységemet. Nem akarok én senkit bántani, csak néhány szavam van hozzátok, és pedig mindnyájatokhoz.“

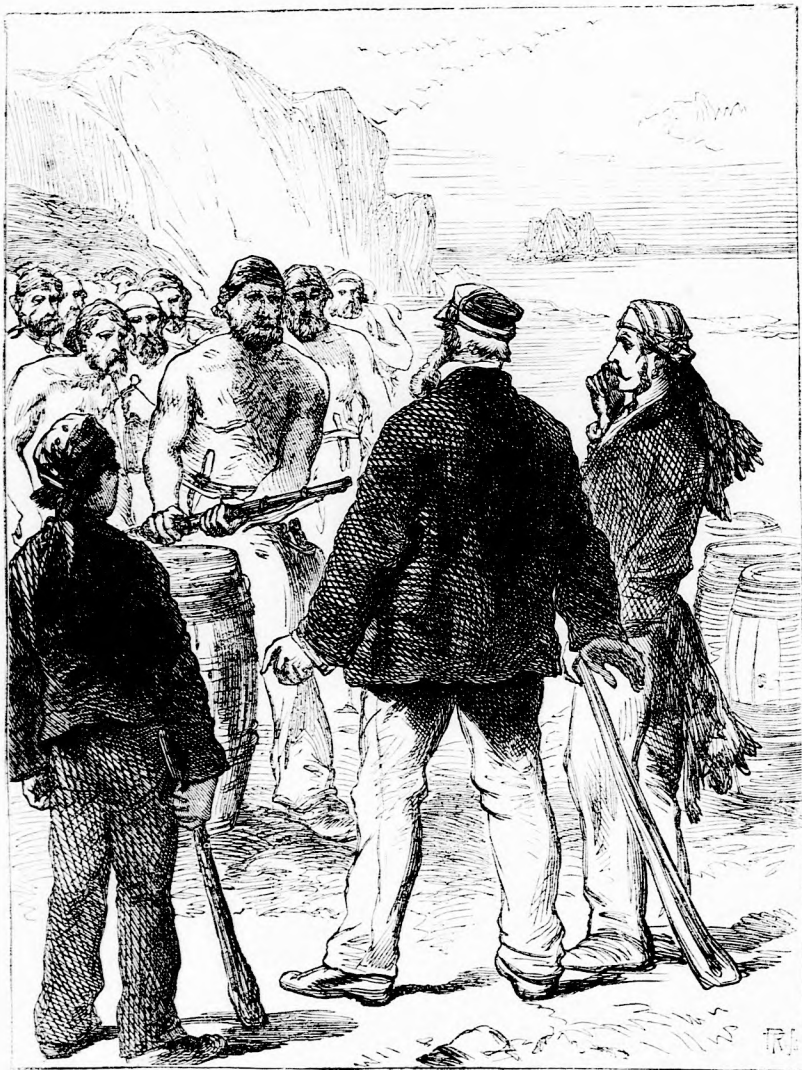
„No's halljuk, itt vagyunk mindnyájan,“ szoltak néhányan a legények

közül, feszült kíváncsisággal, mert már kezdtek belefáradni a szabadságba és szerettek volna visszatérni a többiekhez.

„Mindnyájan itt vagytok?” szolt a kapitány. „Ketten hiányzanak.”

„Igen,” szolt Jakab mester, „Tamás meg Márton. Ezeket elűztük amoda egy messzibb szigetre, mert mindig cizvakodtak, loptak s nem tudtak megférti senkivel.”

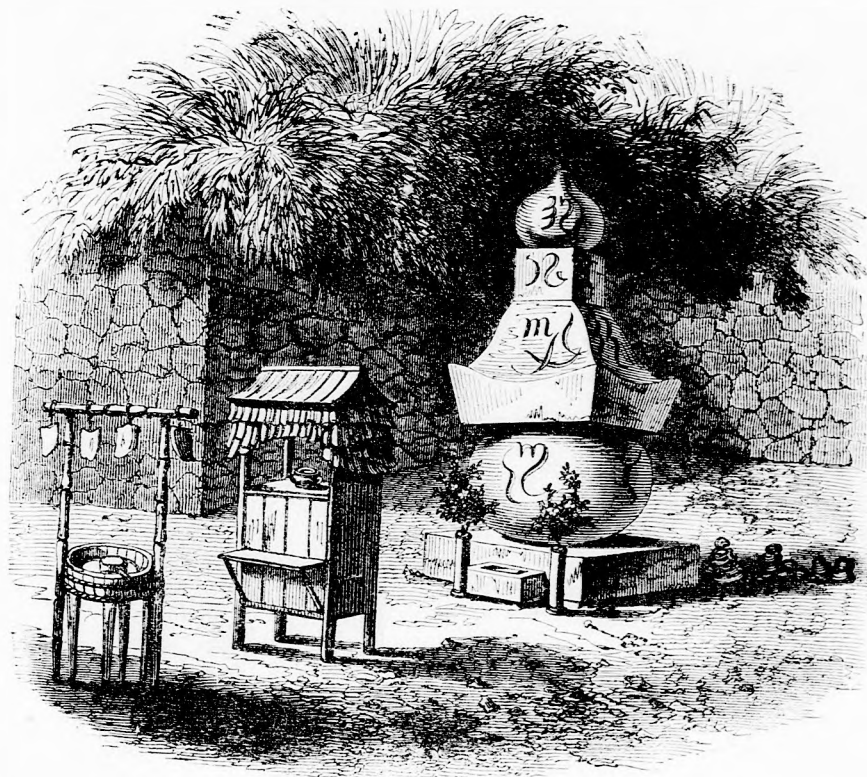
(Folytatása következik.)

ALKUDOZÁS A „SÖR-SZIGETEN.” (L. fönt.)

tes
kezt
milli
szorg

A TÁVOL KELETRŐL.

JAPÁNI TEMETŐ.

A LÁMPÁS-ÜNNEP JAPÁNBAN.

Japáni pap.

Ha Ázsia térképére néztek, Chinától keletre a csöndes Océánban hoszsú sor nagy szigetet fogtak látni, — ezek képezik a japáni birodalmat,

melynek nevezetes

dolgairól már többször megemlékeztünk. Japán lakossága körülbelül 30 millió emberből áll. A japániak igen szorgalmas, ügyes és művelt emberek, de

vallásuk nagyon furesa és sokféle babonát is tartalmaz, mint azonnal látni fogjátok.

Az egyik japáni nagy sziget neve: Kintin. Keressétek meg a térképen s megtaláljátok rajta Nangazaki városát is, mely pompás kikötővel és virágzó kereskedelemmel bír. E város közelében van egy domb, — ennek oldalán van a temető, oly nagy, annyi sírkövel, hogy szinte egy második városnak lehetne gondolni, — a holtak városának, mely a magasból letekint az élők városára. E sírkövek, mint a képen láthatjátok, nagyon furesa alakúak; némelyik olyan, mint a kis torony, másik szekrényhez, állványhoz stb. hasonlít.

Nangazaki lakói azt hiszik, hogy a meghaltak lelkei visszatérnek a sírkövekhez és ott ülve, letekinenek a városban élőkre. Évenként egyszer, augusztus hóban, ünnepet rendeznek a lelkek tiszteletére s ezen három éjszakán át tartó ünnepet „lámpaünnep“-nek nevezik. Kis lámpásokat készítenek színes papírból s az első éjjel azok sírját világítják meg, kik az utolsó évben haltak meg, a második és harmadik éjen pedig a többi sírokat mind, kivétel nélkül. Azután jól felszerelve étellel, itallal, fölmennek és letelepszének a sírok közé, isznak az elhunytak tiszteletére s kérik a lelkeket, hogy igyanak velök. És azt hiszik, hogy a lelkek csakugyan ott vannak és velök isznak látatlanul.

A harmadik éj vége felé a nép aztán hosszú proceszsióba sorakozik s a kis lámpásokkal megy le a dombról a folyó partjára. Azt hiszik tudniillik, hogy a megholtak lelkeinek napfölkeltkor el kell menni és illik, hogy vizen utazzanak odább. E célra jó előre ezer meg ezer aprócska csónakot készítenek szálmából, ezekre rakják a még égő lámpásokat, gyümölcsöt s egypár kisebb pénzdarabot is tesznek belé utravalónak a lelkek számára s aztán bucsut vesznek tőlök. A sok apró csónak a vörös, sárga, zöld, kék lámpáskával aztán tarka vegyülékben uszik le csöndesen a folyón a tengerbe. A papíros lámpák persze a hullámok ringatásától csakhamar meggyulnak s a láng magasra fölcsapkod és messze világít a sötét éjben. A nép pedig a partról nézi e kedves látványt és csak mikor már az utolsó lángocska is eltűnt, akkor megy mindenki haza, azon meggyőződésben, hogy most már mind elutaztak a jó lelkek.

A nők sírkövei virágrajzokkal, a férfiaké harci jelenetek ábrázolásával vannak díszítve. Szokás a holtak lelkei számára áldozatot is vinni a sírhoz; vagy a sírra, vagy mellette kis állványokra helyezik, mint rajzunkon is látható.

A japániak nem hosszú, keskeny, hanem kerekded sirt ásnak s agyaggal kitapasztják, hogy víz ne szívárogyjon belé. A nők holttesteit ülő helyzetbe teszik, a férfiakét pedig térdelve, összetett kezekkel, mintha imádkoznának.

APA SZÜLETÉS NAPJÁN.

(Képpel a 221. l.)

Összesorakoztak négyen

Az előszobában.

„Győző, te nézz át a résen:

Valjon hanyadán van —

Hanyadán van a mi dolgunk? . . .

Mert bizony már izzunk, forrunk!”

Győző odasompolyog hát

A kulcsnak likához .

Loppal azon tekintget át —

És gyorsan eltávoz.

„Lányok, lányok, minden rendén . . .

Legelől majd menedek én!

Hanem, nini, a mondókát

Tudjátok-é, lányok?”

Hogy ne tudótok?!” — „No jól van hát —

Mert tovább nem várok!”

Koczogatnak — szól a „szabad!”

S beront vigan a gyermekhad.

S a mint apát megpillantják:

Vége van a rendnek!

Valamennyen megrohanják

S ölébe sietnek.

„Atyám édes . . . neved napja! . . .”

Ez nevet s mind ölbe kapja.

„Ejnye kedves, kis gyermekim,”

(A jó apa így szól) —

„Atyátoknak névünnepin

Fogytok ki a szóból?

Nos, ti lányok? Nos, te Győző?

Hol marad a szép köszöntő?”

A négy gyermek zavarba jő —
De újra szól apjok:
„Bármilyen szép is a köszöntő,
De reá nem hajtok.
A ti dadogástok nekem
Legkedvesebb ünneplésem!”

És azután ölelgette
Gyermekeit rendre.
S mintha szólna tündér nesze,
Tündér szava zengne . . .
Elhalt Ilon képe mögül
Hallszik: „szívem, lelkem örül!”

A B E T E G R I G Ó.

(Keppel a czimlapon.)

„KEDVES papa,” szolt Lottika,
„már rég nem meséltél madarak-
ról vagy másféle állatokról.
Pedig egyszer megigérted, hogy me-
sélsz valamit az éneklő madarokról is.”

„Az éneklő madarokról? No bi-
zony, érdemes is!” szolt Laczi urfi
megvetőleg. „Ugyan mi haszna van
az ilyen ostoba madárnak? Még ját-
szani sem lehet vele. Vagy azt hiszed,
hogy annak is olyan kis cziczái van-
nak, mint a Mimi macskánknak?”

„Nem hiszem, László urfi, felelt
Lotti neheztelve; „nincs is szüksége
a madárkának kis cziczára . . . van-
nak szép szárnyas kicsinyei, melyek
tudnak röpködni, dalolni és mindenki
szereti őket.”

„És melyik a te kedvencz madár-
kád?” kérdé az apa.

„Az én kedvenczem?” szolt Lotti
nagyon komoly arccal, „az én ked-
venczem — a rigó.”

„Hogy jöttél erre a gondolatra?”

„Hát csak úgy, kedves apa, hogy
minap reggel, mikor olyan szép, de
hideg idő volt, kísértáltunk a nagy
kertbe s ott láttunk sok, sok fázó,
éhező madárkát. Volt nálunk épen
zsemlye, s szórtunk nekik morzsákat
és a verebek nagy vígan és bátran
közeljöttek és fölesipkedték a morzsá-
kat; hanem volt egy madárka, mely
félénken és szomorúan hátul maradt,
pedig szebb is volt a verebeknél. En
közelebb léptem hozzá s megismertem,
hogy rigó; szórtam neki morzsát és
akkor a kis bohó oly hálásan tekin-
tett reám, hogy szerettem volna meg-
csókolni és azóta a rigó az én ked-
venczem.”

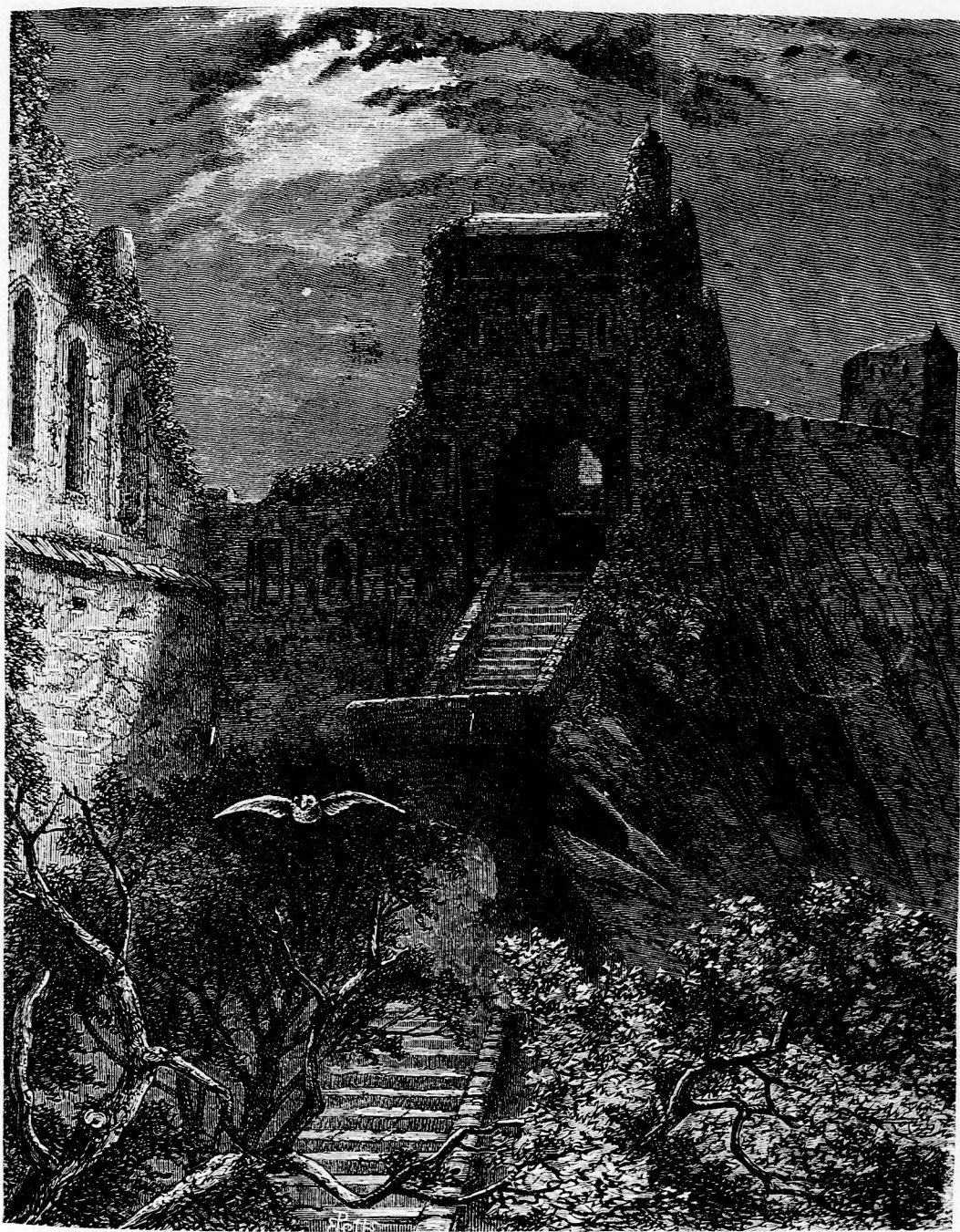
„Nagyon helyes a választásod,”
szolt az apa. „A rigó a legkelleme-
sebben éneklő madárka és hozzá még
szép is. Mindig magasan ül, a fa te-
tején s ott dalolgat oly vígan, oly
szépen, hogy órákig el lehet hallgatni.
Aztán korán is kezdik a dalolást, mi-
kor a többi madárka még fázik és
hallgat. A rigó gyakran már febru-
árban vígan füttyörész.”

„Oh! milyen kedves az én ma-
dárkám,” szolt Lottika tapsolva. „Lásd
Laczi, a többi madárka csak nyáron
dalol, mikor meleg van s a me-
zők tele vannak tarka virágokkal;
akkor persze könnyű! De az én ked-
vencz madárkám már télen hozzáfog.”

„No bizony!” felelt Laczi még
mindig fitymáló hangon. „Hiszen az
szép, hogy dalolnak, csak aztán más
jó tulajdonságuk is volna; de kivált

BAGOLY NÉNEMASSZONY I. (Lásd a 282. l.)

BAGOLY NÉNEMASSZONY II. (Lásd a 222. l.)

a kicsinyke rigók mily kiállhatatlanok, mily telhetetlenek! Vagy te szeretted talán az olyan gyermeket, a ki agyonfárasztja szüleit?”

„Dehogy szeretem! De hát mi köze van ennek a kicsi rigócskákhoz?”

„Hát az, hogy a rigófiak halálra fárasztják szegény öreg szüleit torkosságukkal; a jó öregek egész nap csak a kicsinyeknek hordják az eleséget s olvastam egy könyvben, hogy egy rigópár egy nap két száz hetvenszer hozott ennivalót a kicsinyeknek a fészekbe és mégis mindig éhesen csiripoltak.”

Lottika kissé elszomorodott kedvencének ily magaviseletén, de az apa csakhamar megvigasztalta, mondván:

„Soh'se busulj azon, kis leányom, a mit a gonosz Laczi mond. A kicsinyek nem telhetetlenek és nincs is az a rossz tulajdonságuk, hogy finoznak szüleit; ezek szívesen és örömmel hordják az eleséget kicsinyeiknek, mert tudják, hogy szegénykék még nem tudnak maguknak ennivalót keresni.”

„Ugy-e, ugy-e kedves papa?” szölt Lotti örömmel. „Mégis igazam van, lehet szeretni e szép madárkát.”

„Lehet bizony,” folytató az apa. „mert a rigó hozzá még igen jó szívű, áldozatkész madárka s ennek egyszer magam voltam tanúja.”

„Mondd el, kedves papa, hogy volt az?”

„Itt ezen a nagy fán, az ablakunk előtt történt s én mindennap szemmel kísérhettem. Tehát egy reggel, midőn az ablakon kinéztem, a fa

tetején fiatal rigót láttam ülni búsan, lecsüggesztett szárnyakkal, láthatólag nagyon betegen. Sokáig ült egy helyen s ha mozdult is, csak kínosan ugrált ide-oda az ágak közt, de nem röpült el, erre nem volt ereje. Mellette egy másik fiatal rigó ült, de ez egészséges, vidám volt és fűgén röpkedett ide s tova s egyszerre eltűnt szemeim elől, míg a másik oly szomorúan nézett utána. Oly fájdalmas lehet az, szárnyakkal birni és nem röpülhetni! Búsan üldögélt a beteg egy ágon, — de ime, alig néhány percz múlva a másik visszatért és tudjátok mit hozott? Egy kövér bogárkát! A beteg feléje nyult s nyilván tudta már pajtása szándékát; ez csakugyan odaadta a kövér falatot a betegnek, mely azt jöizüen bekapta s hálásan csicsergett köszönetet.

Azt hittem, hogy ez csak véletlen, csak egyszer történt s az egészséges rigó majd odábröpül. El is röpült még egyszer és még többször is, de mindig visszatért és mindig egy-egy jó falatot hozott a szegény betegnek s így kénytelen voltam belátni, hogy igazi szeretet uralkodik a két madárka közt s az egészséges hűségesen gondoskodik a betegről, mely nem tud magának eleséget keresni. Es így is volt valóban. Több nap mult s a kis beteg rigó mindig pontosan megkapta eledelét a hű pajtástól, melyet semmiféle játék sem tudott elesábitani a szegény betegről. Mikor pedig már a beteg jóllakott, egymás mellé ültek és oly szépen, oly meghatóan

dalolgattak együtt, hogy nem tudtam megválni nézésüktől.

Lassanként a beteg gyógyulni kezdett s már röpdesni is tudott az ágak közt; tollazata visszanyerte üdeségét, szeme vidáman ragyogott s végre egy napon, midőn az egészséges rigó épen egy kövér rovarot hozott pajtásának, ez vig csiesergéssel megköszönte, aztán maga is szárnyra kelt és együtt röpültek s aztán nem láttam őket többé.“

KÉT KARÁCSONY-EST.

— Elbeszélés. —

Irta: **I d a n é n i.**

(Folytatása.)

JÁNOS bátya bámulva vette át az ujságot, s míg szemüvegét lassan szemeihez illeszté, kérdőleg nézett a zavart fiúra, hogy vajjon mit találhatott abban az ujságban? — János bátya a lap hirdetési rovatában azt olvasá, hogy egy gazdag amerikai ember érkezett Pestre, és keresi elhalt fivére egyetlen gyermekét. Lakása az „Európa“-szállodában van, és oda várja azokat s megjutalmazza, a kik tudnak valamit fivére gyermekéről.

— Nem értem felindulásodat Károly, fordult a remegő fiu felé János bátya; tán csak nem képzeled, hogy te vagy a gazdag Szabó ur rokona? Több egyforma név is van ám a világon, s te bizonyosan csalódsz.

— Nem, nem, édes apám! válaszolt Károly határozott hangon; én nem csalódom; Szabó ur valóban el-

halt apám fivére. Sokszor beszélte el nekem édes apám, hogy ifjabb fivére évek előtt kiment Amerikába szerencsét próbálni. Eleinte az első évben irt is atyámnak; ott vannak levelei abban az imakönyvben, melyet mint egyedüli örökségemet átadtam önnek, János apámnak. Atyám később azt hitte a levelek elmaradásából, hogy fivére meghalt. És ime most egészen váratlanul megérkezett . . . Oh, mily nagy szerencse ez! kiáltá Károly. Most már mi is boldogok leszünk.

— Soha sem hittem volna, édes fiam, — szólta Kata asszony — hogy te ennyire örülsz annak, ha tőlünk el kell válnod; én azt hittem, te teljesen elégedett vagy és szeretsz minket; s most határtalan örömből az ellenkezőt kell gondolnom.

— Ne értsen félre jó anyám! válaszolt Károly és hévvel ölelte át az öreg nőt. — Én soha sem fogom elfeledni önök jóságát; hiszen önök nélkül most tudatlan, henye lény volnék, ha egyáltalán életben maradok s nem pusztulok el azon borzasztó hideg karácsonyéjjelen, melyen János atyám szive megesett rajtam. Oh, ne higyjék azt, hogy valaha el tudnám feledni azokat a kedves éveket, miket önök körében töltöttem, s ha öröm csillog szememben, az csak azért van, mert jól esik szerető szívemnek az a gondolat, hogy ha gazdag leendek, meghálálhatom részben jóságukat . . . Igen, igen, édes kedves Kata anyám, úgy van, a mint mondom! Most már vége a szük napoknak, mindnyájan

boldogok leszünk! S ezzel összeesőkoltta a könyező öreget, ki már előre megsiratta kedves fia távozását.

Másnap reggel János bátya és Károly ünnepi köntösbe öltözve, mentek el az „Európa“-szállodába felkeresni Szabó urat. A portás az első emeletre utasítá őket. Midőn fölmentek s beléptek Szabó ur lakására, mindaketten nagyon meg voltak lepve a nagyszerű fénytől, melyet a termekben találtak. János bátya csak félve mert a süppedő szőnyegekre lépni; de Károlynak is volt mit bámulni a sok ezreket érő ritkaságokon, miket Szabó ur Amerikából hozott magával.

Azonban ideje sem volt magát jól körülnézni, mert felnyilt a mellékszoba ajtaja, és őszbe esavarodott, magas öreg ur, finom fekete ruhában lépett be. Ő volt Szabó ur.

János bátya illedelmes bók után rövid szavakban elmondá, mi járatban van, s azt is, hogy mint fogadta magához Károlyt, ki azt állítja, miszerint ő a keresett rokona Szabó urnak.

— Ime, folytatá zsebéből papircsomagot húzva ki — Károly keresztlevele és atyja halotti bizonyítványa.

— Nincs szükségem ezeket áttekinteni. — szólt közbe a meghatott nagybátya. E fiú arcza eszembe jutatja boldogtalan testvérem vonásait. Jer keblemre fiú, te szakasztott képmása vagy szegény atyádnak; bár élne ő is, hogy boldoggá tehetném a jó testvért; mert én gazdag vagyok. Isten megáldá szorgalmamat. A tizenkét év, melyeket kint töltöttem Ame-

rikában, gyümölcsöző volt; és azért készülj fiu, magammal viszlek, és ha jól viseled magad, emberré teszlek. Nos mit látok? Könyvek szemeidben? Tán nem akarsz engem, egyetlen rokonodat elhagyni?

Károly nem tudott szólani az első pillanatban, úgy elszorult szíve a gondolatra, hogy tenger fogja őt elválasztani a jó öregektől, kiket oly nagyon szeretett.

János bátyának kellett kimenteni az érzékeny fiut. Ő elmondá, hogy a fiú mennyire ragaszkodik hozzájuk, s így ne vegye rossz néven Szabó ur, ha fáj ifju szívének a válás gondolata.

Szabó ur méltányolni tudta Károly érzelmeit. Ő is elkísérte János bátyát, hogy siettesse a bucsuzást és a fájdalmas elválást rövidítse.

— — — — —

Azután Károlyt magával vitte s másnap el is utaztak Amerikába. János bátyaék számára hat ezer forintot küldött egyik meghitt amerikai szolgája által.

De a pénzt János bátya soha sem látta.

A furfangos amerikai szépen megtartotta magának.

Szabó ur, mint afféle gazdag ember, nem kérdezősködött többé a pénzről, s így soha sem tudta meg a csalást.

*

Ismét tiz év repült el az idő gyors szárnyain. Ismét hideg, kemény karácsonyestéje van; s ha betekintünk

APA SZÜLETÉSNAJÁN. (Lásd 214. l.)

Kata asszony szobájába, ismét ott találjuk a két öreg házaspárt; de arczuk most nem oly elégedett, mint tiz évvel ezelőtt. Csokoládé sem párolog az asztalon. Meglátszik a szobán és lakóin, hogy nem úgy van, mint hajdan.

Nem csak elaggottak, de elis szegényedtek.

János bátyát öregsége miatt kitétték hivatalából és csak csekély nyugdíjából éldegéltek. Kata asszony nem is szünt meg sűrű sohajok és könyhullatások közt emlegetni a multat.

— Épen ma tiz éve, hogy Károlyt magunkhoz-vettük, kezdé meg a szokott beszélgetést, mert tiz év óta minden este csak erről szoktak beszélni; hát még karácsonyestéjén!

— Tudom, szép ifju vált már azóta belőle; de azt még sem hittem volna soha, hogy ennyire megfelekezze rólunk; már több egy évnél, hogy nem irt.

— Előre soha sem kell elítélni valakit, édes anyjokom! válaszolt védöleg János bátya. Ki tudja, mi akadályozta meg Károlyunkat az írásban.

— Hiába mented; ő hálátlan; ha él, néhány sort csak mégis írhattott volna nekünk. Mégis csak igaz, hogy jó tettért jót ne várj.

— Károlyt ne vádold hálátlansággal, én ismerem szívét, ő jó fiu volt, most is az; eddig még mindig küldött karácsonyra levelet és egyebet is.

(Vége következik.)

BAGOLY NÉNEMASSZONY.

(Képekkel a 216. és 217. lapokon)

Ha Forgó bácsi lefestet, itt a papiron megláthattok, de valósággal aligha lesz szerencsém a „Kis Lap“ kis olvasóhoz, mert én egy régi váromladék rejtett zugában raktam meg fészkeket s egész nap otthon ülök, mint jó mamához illik. Van három szép kis fiam, ezeket ápolom és táplálom gondosan s ők hálásan néznek reám tányérnagyságu szemökkel és édes, lágy hangon mondanak köszönetet. Ugy bizony, az én kicsinyeimnek gyönyörű hangjok van, nagyon szépen énekelnek és csak az irigység és roszakarat mondhatja, hogy a fülemile szebben dalol.

Este pedig, midőn a nap leszáll s a szürkület beáll, akkor mi baglyok kiröpülünk az oduból sétálni és élelmet keresni; egérkéket, fiatal nyulacskákat fogunk a mezőn, mert az ilyenfélét legjobban szeretjük vacsorára. Azok a bolondos kis állatok épen javában ugrálnak és játszanak a fűben, midőn hirtelen lecsapunk reájok és megfogjuk; nagyon megijednek, jajgatnak és siránkoznak, de ez nem használ, mi azért megragadjuk és megesztük.

Az ókorban a görögök a bölcsesség isten asszonya, Minerva madarának tartottak bennünket s ebből is látható, mennyire megbecsültek. Nem voltak olyan ostoba babonások, mint most sokan, kik azt hiszik, hogy szerencsétlenséget jelent, ha hangunkat hallják, midőn vigan kialtozzuk:

Uhu! Huhu!

EGY KIS FIGURA IRÁS.

Mianát a „Lis Kap“ mulktori bondolos feladványát annyian jól fegmejtették, adok még egy tejfőrést ozokó tanyált. Ez depig abból áll: vikánok teknek goldobságos uj esztnedőt, gorfossátok gorszalmasan ezt a ti vedkencz ujjástokat és vó jiselet és lanutas által övrendezkétess meg a ti biteveket

Gorfó csábit.

S Á R K Á N Y - K É S Z I T É S.

OST a hosszú téli estéken egyéb játék hiányában mulatságosan eltölthetitek az időt, kis olvasóim, ha sárkányt csináltok, melynek aztán tavaszkor, ha beáll a szép idő és lehet majd futkosni a szabadban, jó hasznát veszitek. Elmondom tehát, hogy kell jó sárkányt készíteni, egyszerűt és mégis csinosat. Mindössze sem sok szükséges hozzá, t. i. csak egy keskeny, egyenes nádszál vagy pálcza, egy ketté hasított spanyol nád vagy pedig halháj és végül nagy iv papiros, p. o. egy ócska hirlap. És most hát vigyázzatok.

A sárkány nagysága a középső bot hosszától függ. Ha ez megvan, akkor a nádat félkörbe kell hajlítani és a hosszú botra A-nál megerősíteni, de úgy, hogy a bot végén egy kis darab szabadon maradjon. Ezután a nád mindkét végéről zsinór húzandó B. pontig és ott erősen megkötendő; ezután ismét egy erős zsinórt kell húzni A-tól C-ig, itt a nád végén jól körültekerni és keresztülhúzni egyenesen D-ig s ott is erősen megkötni és innen ismét visszavinni A-hoz. Ennek mind egy darab zsinórral kell történni. Ezután még egy zsinórt kell D-nél megkötni, innen E-hez vinni s ott a botra megerősíteni s innen ismét C-bez húzni s ott is erősen megkötni. Ezzel a sárkány váza kész van.

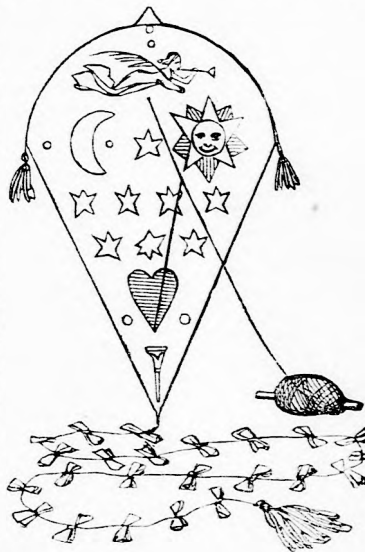
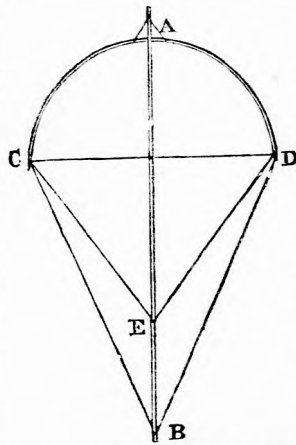
Ezután vegyetek egy nagy iv papirost, terítsétek

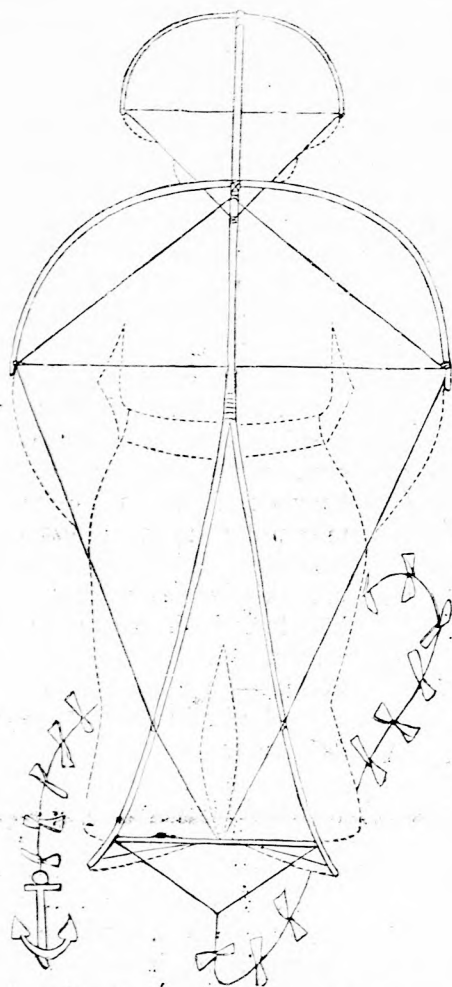
ki asztalra, tegyétek rá a sárkány vázát és eszerint szabjátok ki a papirformát, de kissé nagyobbra, hogy a széleket felhajtani és a nádra ragasztani lehessen. Ha ez már rá van ragasztva, akkor jön

a sárkány felső ruhája, mely mindenféle képekkel befestett, cifra papirosból álljon s melyet erősen kell az alsó papírra ráragasztani. Nem szabad megfélekedezni a szárnyakról sem, ugyancsak kell a sárkánynak farkat is csinálni még pedig hosszút; ezt legjobb zsinórból készíteni akként, hogy kis, színes papirszeletek köttetnek belé. Végre hosszú zsinórt kell a sárkány orrára kötni, — s ezzel készen van.

Matróz mint sárkány. A tulsó lapon láthatjátok, milyen szép sárkányt készíthet, a ki egy kicsit rajzolni tud. Az egyik ábra mutatja a sárkány vázát; a középső bot itt nádból áll, mely feléig ketté van hasítva,

lent egy kis pálczával szét-feszítve s közepén erősen megkötve, hogy tovább ne hasadjon. Egy vékony nád meghajtatik, hogy a vállakat képezze, egy kisebb nád pedig a fej számára. Az egyenes vonalok mutatják, merre kell a vázat zsinórral erősen megkötözni, a pontozott vonalok pedig mutatják, hová esnek a matrózalak körvonalai. — Ugyanígy eligazodhattok a másik ábránál, mely madár-sárkányt fog adni és így csinálhattok még sok másfélét is.

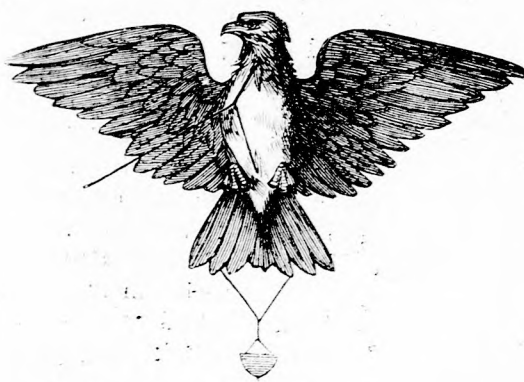

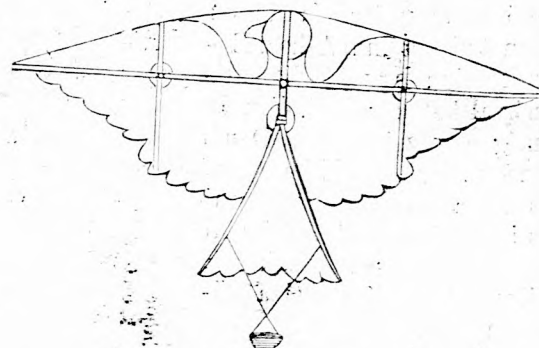
Matróz mint sarkány. (Hátulja.)

Matróz mint sarkány. (Eleje.)

Madar mint sarkány. (Eleje.)

Madar mint sarkány. (Hátulja.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt 20 kr.

Megjelen hetenkint egyszer 16 oldalon.